

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 8.4.1902
Číslo výtisku: 96
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1]

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Na »Národní Listy«
ranní a odpolední
předplácí se
v Praze
v administraci
na měsíc 2 K — h
ve filiálkách
na měsíc 2 K 30 h
Poštou:
na měsíc 3 K 20 h
s dvojit. zásilkou:
na měsíc 3 K 80 h

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

Telefonické zprávy „Nár. Listů“

K situaci.

Z Vídně, 8. dubna. Ani ze věřejších porad německých, ani z dnešních oblasť porad těch v listech levice nelze přehlédnouti situaci. Jsou na ní, pravda, stíny, ale člověk neví, zdali se prodlouží a zdali z těch stínů budou mraky a z těchto mraků bouře. Jest očividnou snaha německých velkostatkářů, německých pokrokovců a křesťanských sociálů, na druhé straně pak vlády německou stranu lidovou, která se postavila skoro v levo, zase nakloniti ke vládě a dlužno vyčkati, co pan dr. Körber již učiní ve dnech nejbližších, aby pp. Derschattu a jeho soudruhy zase získal. Ve všech úvahách projevoje se souhlas s myšlenkou, že sice němečtí nacionálové zdvihli zbraň, ale že proto ještě nestřílejí a že jest věc vlády je zase uvéstí do dřívějšího postavení.

Pro nás ze všeho, co se stalo v posledních dvou nedělích, patrnou jest věc jedna, která by mohla býti patrnou, zřejmou a jasnou také jiným činitelům ve státě, totiž že všechno ponižování a všechno urážení českého národa vládami německými, které působí od r. 1899 nepřivodilo úspěchu, kterého se tvůrcové převratu onoho roku nadáli, nepřimělo německé strany k jiné taktice vůči státu a neněmeckým národům, než jakou sledovaly v době německé obstrukce. Pro nás jest patrna ze všeho toho, co vidíme, věc toliko jedna, že opětná recidiva do systému výhradně německého, národy neněmecké v jejich právech zkracujícího neměla nižádného účinku na smýšlení ve stranách německých a tyto jsou nepolepšenými a nepolepšitelnými.

Pan dr. Körber a s ním také jiní faktorové přesvědčili se nejednou, že nevyčlelitelná jest choroba německé nadutosti, zpuštění a panstvívýchivosti a že se nedá tato nemoc napravití kurou homeopatickou, nýbrž jen léčbou radikální. Té však jest dr. Körber úplně dalek.

FEUILLETON.

Smrt horala.

Napsal Jaroslav Hašek.

Michael Pitala utekl z vězení. Skrýváje se v obilí, v lesích, pomalu se blížil k horám na jih.

Vesniční obyvatelé poskytovali mu stravy, šaty mu dali i zásobu potravin na další cestu.

Bylo k večeru. Silnice jako bílý had kroutila se po úbočích hor. Na nejvyšším bodu, na samém hřebenu horském stál kříž.

Uprchlík pomalu stoupal po zaprášené silnici. Malý uzlíček se zásobou potravin třesoucí svačičkou rukou tiskl k dlouhému, zaprášenému kabátu, jaký nosí sedláci kraje tarnovského v Haliči.

Bojácně se ohlížel kolem sebe, a v jeho tváři zračila se odhodlanost vrhnouti se se strmé straně dolů do údolí, kdyby se objevil někde v dále bodák.

Pomalou došel až nejvyššího bodu silnice, kde stál prostý dřevěný kříž s polostrouchnivěým klekátkem.

Michael Pitala poklížoval se a usadil unaven na klekátko.

Položiv uzlíček vedle sebe do trávy, rozhlédl se kolem.

Po obou stranách se silnice kloubla, Naproti němu volný rozhled do lesnatého údolí.

Jak jest zde krásně! V dále Babia Góra mohutně se tyčí z šedé skupiny menších výšků. A v zadu, tof Lysa Góra, tam někde jeho domov! Za dva, tři dny uvidí svou rodnou dědinku.

Chaloupky rozházené po stráni u lesa, kapličku, všechno to uvidí po dlouhé řadě let.

Sunce již nepáhalo, pomalu klesalo k horám.

Uprchlík, maje sedivou hlavu ve dlani, přemýšlel o svém životě.

»Deutsche Ztg.« dáva na pováženou německým stranám, že se nalezáme před obratem a rozcestím: buď přijde, budou-li Němci provozovat opposici, kabinet protiněmecký, anebo státní převrat.

»Volkszeitung« uveřejňuje rozmluvu s nejmenovaným členem představenstva německých stran. Kdo sleduje zprávy ze soudní sně, nejednou se dočel, že obžalovaný, aby se ospravedlnil, svaluje všechnu vinu na nějakého neznámého člověka, kterého nelze vypátrati a najíti. Tak činí též anonymní pohlavár německý. Všemi příkoffimi, která prý byla celjským hlasováním Němcům připravena, jest vinen nějaký pán, který prý všechno zosnoval za kulisami. Po léta pracoval pro levice a konečně přivodil bitvu, ve které Němci prohráli. Činí se na tohoto pána nárazky dosti viditelné. Tento pan X. spojil Jaworskeho, Dipaula, Morseye, Sylva-Taroucca, Schwarzenberga, vládu a Pientaka zvláště, aby Němce porazili. Věc polského ministra krajana není prý tak tuze záležitostí levice, jako vlády. Dojde prý záhy ke změně kabinetu. Nejmenovaný pisatel odvažuje se neuvěřitelného tvrzení, že prý nebožtík Kaizl, dr. Bärenreither, dr. Jedrzejowicz, vstupující do kabinetu Thunova, se zavázali, že hlasování o věcech národních nikdy se neúčastní.

»Fremdenblatte« a »Neues Wiener Journal« táží se německé strany pokrokové, co všechno chce? Od koho žádá záruky? Kdo jí jí má dáti? Zdali vláda či parlament, anebo jak vláda tak parlament? Zdali si představuje šefa vlády jako nějakého hodináře, který dáva 2 leta nebo 3 leta garancii, že správa jim provedená potrvá? Má snad p. dr. Körber vydati zákaz v příčině hlasování stran?

»Neue Freie Presse« konstatuje, že se octl dr. Körber oproti rozhodnutí česko-německému. Již tento nepřirozený paralelismus nasvědčuje prý, že posl. sněmovna nalezá se ve stavu abnormálním, který musí býti vystřídán buď stavem lepším nebo hor-

ším, žádným způsobem však nemůže potrvati dále.

Z Vídně, 8. dubna. Místodržitel stýrský hr. Clary byl sem povolán a dnes sem přibyl. Jeho pobyt uvádí se v souvislost s vyjednáváním, které dlužno zahájiti v celjské záležitosti. Včera hr. Clary podle zprávy štyrsko-bradecké se slovinskými poslanci štyrskými měl rozmluvu. Podle »N. Wiener Tagbl.« hodlá vláda nabídnouti Slovincům nižší gymnasium v Celji spojené s internátem.

Telegrafické zprávy.

Z Vídně, 8. dubna. (C.-B.) Císař propůjčil odbornému chéfovi a dvornímu a ministerskému radovi v ministerstvu zahraničních záležitostí Ludvíkovi svob. pánovi Dóczyovi z Nemetu-Kereszturu za příčinou jeho odchodu na vyžádaný trvalý odpočinek velkokříž řádu Františka Josefa.

Císař propůjčil pensionovanému městskému lesnímu Josefovi Sigmondovi v Plzni v uznání jeho mnohaleté zdatné činnosti zlatý záslužný kříž.

Z Vídně, 8. dubna. (C.-B.) Úřední list uveřejňuje nařízení celého ministerstva ze dne 6. dubna 1902, kterým se zrušuje nařízení celého ministerstva ze dne 15. února 1902 t. z. čís. 34 ve příčině výmenných opatření, zavedených pro město Terst a jeho okolí.

Z Pešti, 7. dubna. (C.-B.) Ředitel Národního divadla Beóthy podal žádost za propuštěnou. Jako důvod udal, že se mu v tiskovém procesu, který zahájil nedávno následkem toho, že byl pro svou úřední činnost různými listy napadán, nedostalo v první instanci zadośćučinění.

Z Bruselu, 8. dubna. (C.-B.) »Ag. Havas« demontuje co nejrozhodněji zprávu »Indep. Belge« o nepřiznivém zdravotním stavu královny Belgiečanky.

Z Říma, 7. dubna. (C.-B.) Contreadmirál št. Ripper odloží svůj odjezd do

Předlety jak šel se žencu, dětmi do Němec na práci.

Pracovali, namáhali se a trpěli hlad. Jednou v zimě, nemaje práce, hladověl s celou rodinou. Nemohl snést jejich trápení i umlň si, že otrávil je i sebe. Opatřil si jed a úmysl svůj vykonal.

Umřela žena, umřely děti, jen on to vydržel.

Když se uzdravil, byl odsouzen na léta do žaláře. Kolik let, když při práci venku spatřil v mlze hory, toužil je navštívit! Konečně se mu to podařilo. Prchl a jest zde...

Michael Pitala opět se rozhlédl kolem sebe.

Slunko klonilo se níže. Vrcholek Babie Góry ztrácel se ve večerních červánkách.

Zapadalo slunko.

Ohnivá rudá koule pomalu klesala za obrysy hor na západě.

Rudá záře odrážela se od červánků, které pluly pomalu nad hory.

Za červánky hned stoupal závoj mlhy. Trhal se chvílemi a opět se srážel.

Zvláštní pološero rozhostilo se kolem v černých estích a vlahý větřík zanášel na silnici vůni jehličí. Dole horská stráň s rozházenými, mechem porostlými balvany.

Potek s hlukem mocnými skoky se řhl přes kamení, polorozbité, staré vyvrácené kmeny a ztrácel se v temném houští modřínů a sosen.

Uprchlík opět oholenou tvář o kolena a počal dřímati.

Zdálo se mu, že jest doma, ne starý, šedivý, ale jako mladý hoch.

Právě se vrátil z lesa. Vidí malý prostor rodné chatrče, ztrácející se v dýmu, vystupujícím z ohniště. Vidí otce, matku, vidí celou rodinu a ti všichni k němu praví: »Michálku, kdes byl tak dlouho?« Pak

zasedli na lavice, večereli, hovořili a zapjeli ovčím mléko.

Přišli i sousedé. Vypravují, jak medvěd v lese potřhal jeho kamaráda Končička.

On přikládá na ohniště čerstvá dřeva, ty praskají a osvětlují začouzenou jizbu.

Tak příjemně jest v jizbě, kam z venku zaléhá bučení dobytka, vracejícího se z pastvy domů.

Zvoní klekáni. Všichni vstávají, křičují se, hlas sítě se modlí a oheň vesele praská.

Náhle vrušily uprchlého trestance ze snění jas kési těžké kroky.

Ochlídl se a spatřil, jak blízko něho, jako by za země byl vyrostl stoj četník.

Bodák hrozivě se leskne v posledním odrazu slunečních paprsků.

Michael Pitala uchopil uzlíček a jedním skokem přes silnici řtil se dolů se stráně.

Ozvalo se šikráte »Štoj, stoj, stoj!« a pak zařeskla, zahoukla ve večerním tichu zmlklých lesů mnohonásobnou ozvěnou stělná rána.

Uprchlík klesl s prostelenou hlavou, povyskočiv, jako kdyby v posledním okamžiku chtěl uzříti zapadající slunko, jako kdyby chtěl naposledy užití to strme pásmo rodných hor.

Zapadlo slunce.

Kdesi v údolí ozval se hlas zvonku, vyzývající k večerní modlitbě.

Nahoře na silnici u kříže stojící četník pokřizoval se, šňal čapku s hlavy a modlil se »Anděl Páně«.

Dým z jeho manlicherovky, zkroucený jak otázník, stoupal vzhůru k oblaze...

Když vyšel měsíc nad lesy osvětlil bledými paprsky na stráni ležící mrtvolu uprchlého trestance, z jehož pootevřených zsinalých rtů, jako kdyby se dral ven výkřik: Domove, domove!